

Svajonų
ROMANAI

Aistra

OLIVIA GATES
Mano brangenybė

9,79 Lt / 2013 sausis-vasaris

Zohaido didybė

Knygute.lt

**Olivia Gates
(Olivija Geits)**

MANO BRANGENYBĖ

Pirmasis trilogijos
Zohaidos didybė
romanas

Versta iš Olivia Gates, To Tame a Sheikh, 2010
© Olivia Gates, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-717-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Džohara Nazarian atėjo susitikti su vieninteliu mylėtu vyru.

Kol jis dar nevedė kitos.

Jos širdis daužėsi iš nekantrumo, baimės ir liūdesio, o akys stebėjo minias puikiai apsirengusių aukščiausios klasės svečių vakarėlyje, surengtame jo garbei.

Šachino Al Šalano vis dar nematyti.

Ji trūkmingai įkvėpė ir įsispraudė į kampa vildamasi išvengti dėmesio. Jautėsi dėkinga gavusi laiko susikaupti, nors ir keikėsi, mat tik dar labiau susinervino.

Džohara vis dar negalėjo patikėti nusprendusi pasimatyti su juo po dvylikos metų.

Ak, per tiek metų ji sugėrė kiekvieną žinių apie jį lašelį – nuo pat tada, kai pradėjo viena keliauti, vogčiomis dairėsi jo, būdama netoli tų vietų, kur girdėjo lankysiantis jį. Bet šįkart ji buvo pasiryžusi priėti prie Šachino ir ištarti: *Seniai nesimatėme.*

Šachinas. Pasauliui jis – turtingos dykumų karalystės Zohaido princas, jauniausias iš trijų

karaliaus Atefo Al Šalano ir mirusios karalienės Salvos sūnų. Be to, jis – verslininkas, iškilęs per pastaruosius šešerius metus ir tapęs vienu gerbiamiausių galingųjų statybų ir transporto pasaulyje.

Džoharai jis visada bus keturiolikmetis berniukas, prieš dvidešimt metų išgelbėjęs jai gyvybę.

Anuomet jai buvo šešeri, ji pirmą dieną lankėsi Zohaide, kur kartu su šeima atvyko gyventi karališkuosiuose rūmuose. Jos armėnų kilmės amerikietį tėvą paskyrė pirmuoju karališkojo juvelyro Naziho Salaho padėjėju. Būtent *dédé* Nazihas, tėvo globėjas, pasiūlė jai vardą, arabų kalba reiškiantį *brangakmenis*.

Per pirmąjį tėvo pokalbį su karaliumi ji išsmuko į terasą, kažkaip persisvėrė per baliustradą ir liko kyboti ant atbrailos. Išgirdę jos riksmus, subėgo visi. Negalėdamas jos pasiekti tėvas numetė virvę su kilpa, kad apsivytų aplink riešą. Jai mėginant tai padaryti kažkas apačioje liepė paleisti virvę. Širdyje kunkuliuojant panikai, Džohara pažvelgė žemyn.

Ir išvydo jį.

Rodėsi, kad jis per toli ir negalės jos pagauti. Bet tėvams rėkiant, kad laikytųsi, ji paleido

atbrailą ir krito žemyn trisdešimt pėdų žinodama, kad jis pagaus.

Jis sugavo ją greitai, tiksliai ir galingai tarsi sakalas – tokia buvo ir vardo reikšmė. Staigiai puolė, čiupo ją krintančią ir priglaudė saugiai me glėbyje.

Retkarčiais ji vis dar grįždavo į tas baugias akimirkas. Žinojo galėjusi užnerti virvę. Bet nusprendė savo saugumą patikėti tam nuostabiam žmogui, žvelgusiam į ją stiprybės ir pasitikėjimo kupinomis liepsnojančiomis rudomis akimis.

Nuo tos dienos Džohara žinojo visada būsianti jo. Ir ne vien todėl, kad ją išgelbėjo. Kiekvieną dieną stiprėjo įsitikinimas, kad jis nuostabiausias jos pažįstamas žmogus. Jis tapo geriausiu jos vyresniojo brolio Aramo draugu ir kur kas artimesniu bičiuliu jai.

Tačiau augdama suvokė, kad svajonė vieną dieną tapti jo – neįgyvendinama.

Šachinas – princas. O ji – tarno duktė. Nors jos tėvas tapo karališkuoju juvelyru, kūrusiu valdančiajai šeimai naujus papuošalus ir prižiūrėjusiu didžiausią tautos turtą – karališkuosius brangakmenius – Zohaido pasididžiavimą, – jis vis tiek buvo pavaldinys, vargingos kilmės

užsienietis, dabartinę padėtį užsitarnavęs neįtikėtinu talentu.

Be to, Šachinas nebūtų į ją nė pažvelgęs, net jei ji ir būtų kilmingiausios Zohaido šeimos duktė. Su ja princas visuomet elgėsi neįtikėtinai maloniai, bet, kalbant apie romantiką, nuo pat tada, kai jam sukako septyniolika, vaikinui po kojomis puolė pačios gražiausios ir elegantiškiausios pasaulio moterys. Anuomet Džohara buvo įsitikinusi nesanti graži ir niekada neįgysianti elegancijos. Bet jai pakako būti greta ir mylėti.

Aštuonerius palaimingus metus Šachinas siūlė jai malonę ir draugystę. Kad būtų greta jo, mergina nusprendė likti su tėvu, kai jai sulaukus dvylikos, išsiskyrė tėvai, o prancūzė mama išvažiavo iš Zohaido namo tęsti drabužių dizainerės karjeros.

Tuomet viskas ūmai baigėsi. Vos prieš keturioliktoji Džoharos gimtadienį Šachinas staiga atsiribojo nuo brolio ir jos. Pasak Aramo, Šachinas pamanė, jog atėjo laikas liautis broliautis su tarnais ir imtis Zohaido princo vaidmens.

Nors Džohara netikėjo, kad Šachinas galėtų taip pasielgti, ir manė, jog Aramo kartėlis kilo dėl kitko, ko ji negalėjo atspėti, Šachino atšalimas privertė ją atsipeikėti.

Juk iš tiesų ji negalėjo tikėtis nieko kito, tik be atsako jį mylėti, kol Šachinas vieną dieną, kaip jam lemta, sudarys politinę santuoką. Galbūt jis nuo Džoharos nusigręžė, nes numanė apie jos jausmus, ir iš gailėsčio pasielgė žiauriai. Jo atitolimas lėmė jos sprendimą išvykti. Praėjus kelioms savaitėms po gimtadienio ji išvyko iš Zohaido į Prancūziją ir apsigyveno su motina. Ir niekada negrįžo.

Nuo pat tos dienos Džohara paguodą dėl praradimo rado tik klausydamasi naujienų apie Šachiną, regėdama, kad jam puikiai sekasi visoje srityse. Jai atrodė, kad jos pareiga – saugoti tą paslaptį, tą vienpusę meilę.

Bet giljotinos ašmenys tuoj nukris, ir ji niekada daugiau neturės teisės mėgautis savo jausmais, net širdies ir minčių slėptuvėje. Be to, turėjo jį pamatyti. *Iš tikrųjų* pamatyti. Vieną paskutinį kartą... prieš jam įsipareigojant kitai.

Ji įsmuko į atsisveikinimo vakarėlį, kurį jam Niujorke surengė vienas verslo partnerių Aidanas Makormikas. Jei kas nors suabejotų, kodėl ji čia, Džohara nesunkiai apsigintų. Būdamą papuošalų ir drabužių dizainere, per pastaruosius porą metų išgarsėjusia ir už Prancūzijos ribų, ji buvo laikoma viena garsenybių, kurių tikimasi tokiame renginyje.

Tačiau pagrįsti apsilankymą – ne sunkiausia dalis. Sunkiausia dar laukia. Reikės sukaupti drąsą ir priėti prie Šachino.

Ji meldėsi, kad tuomet nutiktų vienas dalykas. Kad paaiškėtų, jog mintyse ji pagražino tiek jį, tiek savo jausmus.

Ūmai nuo kojų pirštų iki pakaušio ją nukrėtė šiurpas.

Ji atsigrėžė, ir taftos suknelė garsiai sušiugždėjo.

Šachinas čia.

Ji taip seniai jį matė. Bet minia prasiskyrė ten, kur jo esybė švietė tarsi švyturys. Ne prie įėjimo, į kurį pastarąsias dvi valandas ji buvo įbedusi žvilgsnį, bet kitoje salės pusėje. Iš pradžių Džohara nesuprato, bet vėliau suvokė, kad jis tikriausiai pasinaudojo asmeniniu Makormiko liftu.

Jo aura, jo energija smogė tarsi kumštis.

Paskui išvydo jį. Tik jį.

Viskas viduje nurimo. Iš nuostabos ir sumaištis.

Ir anksčiau jis pranoko ją ūgiu, nors keturiolikos metų ji buvo beveik metro septyniasdešimties. Dabar su aukštakulniais ji buvo kone metro devyniasdešimties, tačiau jis vis tiek

buvo aukštesnis. Ar ji niekada nesuvokė, koks jis įspūdingas?

Ne. Tai ne tas Šachinas, kurį ji prisiminė. Tai kitas žmogus.

Kai paskutinį sykį regėjo jį iš arti, jam buvo dvidešimt dveji. Nuo to karto gyvai matė jį pustuzinį kartą, paskutinį kartą – prieš metus kitame salės gale Kanuose. Bet taip vogčiomis jį apžiūrėjusi susidarė tik menką gyvybingumo, vyriškumo, kilmingumo ir galios įspūdį. Per daugelį metų Džohara matė jo nuotraukų ir vaizdo įrašų, bet akivaizdu, kad nei atmintis, nei stebėjimas iš tolo, nei nuotraukos tikrovės neperteikė.

Aišku, jis šiaip ar taip jai priminė dievą, bet, rodos, egzistavo keli dieviškumo lygmenys. Dabar jis – pačioje viršūnėje. Dykumos dievas, sukurtas iš jos karščio, atšiaurumo, nesvetinumo, iš jos paslaptinumo, nepastovumo ir didybės.

Juodutėlis oficialus šilkinis kostiumas ir marškiniai puošė kone dusyk stuomeningesnį vyrą nei jaunystėje. Jei anksčiau jis pasižymėjo veržlia jauno sakalo galia, tai dabar buvo galingas ir didingas kaip tikras padangių galiūnas.

Bet ji dar neįvertino jo veido pokyčių. Šachinas visada, anot žiniasklaidos, darydavo įspūdingai tankiais banguotais tamsaus tabako spalvos plaukais, ypatingomis ugningomis akimis, kontrastuojančiomis su natūraliu įdegiu. Dabar, visiems švelnumo ir jaunystės bruožams suvyriškėjus ir išryškėjus įspūdingai figūrai, jo išvaizda gniaužė kvapą.

Tačiau būtent jo išraiška – ir tai, ką ji bylojo apie vidinę jo būseną, – sukėlė Džoharai virpulį.

Šachinas nebuvo laimingas. Jis buvo labai nepatenkintas, sunerimęs. Netgi pasimetęs. Kiti gal to ir nepastebi, bet ji tai pajuto taip pat stipriai, kaip savo nerimą.

Visa viltis atsikvėpti, užbaigti santykius išgaravo.

Jei būtų išvydusi jį ramų, patenkintą, būtų galėjusi ramiai gyventi toliau. Tačiau dabar...

Bent jau galėjo džiaugtis dėl vieno. Jis nematė jos. Ir nepamatys, jei Džohara nesilaikys plano. Gal ir nederėtų to daryti.

Ne. Jokių gal. Priėjusi prie jo dabar sulauktų tik siaubingų pasekmių. Jei jis taip veikė ją nežinodamas, kad ji čia, ir būdamas už trisdešimties pėdų, kas būtų, jei stovėtų priešais ją?

Kad ir kokia susižavėjusi nesubrendusi avi-
galvė Džohara buvo, vėl jį pamačiusi, pasiekė
tik vieno. Išpūtė savo problemą ir pagilino šir-
dies skausmą. Dabar tegalėjo išvengti dides-
nės žalos.

Keikdama save dėl kvailumo ji žengė norė-
dama išeiti. Ir pasijuto tarsi atsitrenkusi į ne-
pralaužiamą galios lauką.

Pajuto Šachino žvilgsnį.

Smūgis vos neišmušė jos iš varganos pu-
siausvyros, ją pervėrė jo akių žvilgsnis.

Džohara visada manė, kad jo akys panašios į
rusenančias anglis, net kai nukreipdavo jas su
didžiausiu gerumu. Bet dabar, kai atpažinimo
tvyksnį lydėjo skvarbus tvilkantis atšiaurus
žvilgsnis, ji pajuto, kaip nudegina iki pat kau-
lų. Jai užvirė kraujas, skruostai įkaito.

Džohara neįvertino savo pasirodymo pasek-
mių. Dabar neabejojo apgailestausianti visą
likusį gyvenimą.

Ji stovėjo kaip įbesta, užburta besiartinančio
Šachino, stebėdama jį su tokiu pat neišven-
giamumu, su koku žmogus stebi į prarają le-
kiantį nevaldomą automobilį.

Vos tik įžengus į erdvę Aidano butą viršutiniame aukšte, Šachiną apėmė apmaudas. Jis augo kartu su kiekvienu žingsniu link priverstinių linksmybių kakofonijos.

Reikėjo nesutikti čia ateiti. Reikėjo Aidanui pasakyti, kad tai – ne atsisveikinimo vakarėlis, o laidotuvių ceremonija.

O štai jo draugas ir partneris džiugiai šypsodamas ateina nevilties dar padidinti.

– Ei, Šinai! – Aidanas perrėkė galvą skaldančią techno muziką. – Maniau, nusprendei leisti man apsikvailinti. Ir vėl.

Šachinas mėgindamas nusišypsoti tik vyptelėjo. Jam nepatiko, kai draugai trumpindavo jo vardą ir vadindavo Šinu. Vakariečiai bičiuliai taip darė, nes toks vardas jiems buvo suprantamesnis, o namiškiai todėl, kad tokia pirmoji jo vardo raidė arabų kalba. Nežinojo, kodėl su tuo taikstėsi. Betgi nemėgstama pravardė tėra smulkmena, palyginti su tuo, ką dabar bus priverstas iškęsti.

Šachinas žvelgė žemyn į išsišiepusį draugą vos tramdydamas irzulį.

– Jei būčiau žinojęs, kokį renginį planuoji, Aidanai, taip ir būčiau pasielgęs.

- Žinai, ką sako apie darbą be linksmybių? - Aidanas uždėjo ranką Šachinui ant peties.

Jis kone krūptelėjo. Tas vyras jam patiko, be to, pats buvo iš kultūros, kur net tos pačios lyties atstovams įprasta fiziškai išreikšti prielankumą. Jis nemėgo būti liečiamas, išskyrus artimiausius šeimos narius. Net ir intymiose situacijose jam nepatikdavo, kai moterys jį grabinėdavo, nors, rodėsi, visos to ir tetrokšta. Megzdamas santykius jis tenorėdavo atsipalaiduoti, o ne patirti intymumą. Šachinas tai aiškiai ir vienareikšmiškai pasakydavo visoms.

Jis vargiai atminė paskutinius intymius santykius. Toks kūniškas poravimasis be gilesnio ryšio prarado patrauklumą, pradėjo erzinti ir atrodė vis atgrasesnis. To galima tikėtis, spėjo jis, kai moterys, kurios jam patiko, kurias gerbė, jam nesukėlė jokio kūniško potraukio.

Jis žengtelėjo į šalį išsisukdamas iš draugo glėbio, bet neleisdamas jam pajusti slypinčio pasibjaurėjimo.

- Jei nykumas - šio... siautulio priešingybė, užtikrinu tave, man jis patinka labiau.

Aidano akyse šmėkstelėjo sutrikimas. Po šešerių bendradarbiavimo metų tas vyriškis nė nenutuokė, ką Šachinas mėgo....